

БОГОМ НА
ЧИТАТЕЛЯ

МАРИЯ ДОНЕВА

МАРИЯ ДОНЕВА
СБОГОМ НА ЧИТАТЕЛЯ

chitanka.info

Мария Донева е родена в Стара Загора на 3 септември 1974 година. Завършва гимназия „Христо Ботев“ в родния си град. Следва българска филология в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Свои стихове е публикувала в списание „Родна реч“, „Септември“ и др. Лауреат е на Асамблеята „Знаме на мира“, а СБП я удостоява със сребърния „Прострелян Пегас“. През 1994 година печели първа награда на Националния младежки конкурс за поезия „Веселин Ханчев“.

Читателю, щом не откриеш
нищо стих,
достоеен за признателност и
слава,
поне бъди ми задължен тогава
за тези стихове, които ти
спестих.

Лесинг

ЦИТОЛОГИЯ

*Във клетките ми
има птици
и името ти
те си пеят.*

КАТО БЕЛИТЕ МИШКИ Е НЕЖНО...

*Като белите мишки е нежно,
прясно-млечно пред дъжд е небето
и цигарата облаци вдига
пред устата ти с форма на смях.
Вече капките падат небрежно.
Кафенето започва да свети.
Аз потъвам за няколко мига
във лицето ти с цвят на вода.*

ВИЖДАМ ГУЩЕРЪТ КАК СЕ РАЗТАПЯ...

*Виждам гущерът как се разтапя,
как потропва сърцето му сухо.
Упоително слънцето къкри
и шурци си пришпорват цигулките.*

УВЯХНАЛА СЯНКА НА РЕПЕЙ...

*Увяхнала сянка на репей,
листа, като карти размесени.
От мъка по мене се цепи
бодливата кожа на кестена.*

*И локвите бавно се пълнят
със чай от отровни растения.
В очите ми кротко покълва
щастливо и зло настроение.*

ДЪЖДЪТ ОТ УТЕХИ ВАЛЯ, ВАЛЯ...

*Дъждът от утехи валя, валя
Валя и после престана.
Последната капка ме заболя.
А бяха умрели раните.
Измиха ме мътни, грижовни води.
В очите ми лъсна дъно.
И все едно цвят ли ме заблуди,
стар мъж ли ме целуна
Откъснах ли нова, по-пъстра лъжа,
рекламна луна ли свети.
Разплакана дума във шепи държа.
Роса върху сухо цвете.*

НЕЯСЕН, ТЪЖЕН ОБРАЗ ОТ ЛИСТА...

*Неясен, тъжен образ от листа,
от лампи, от усмивки, от обувки.
Опитвам вечерта да разчета,
но не откривам редове и букви.
Опитвам да сглобя от две ръце,
от две умори чувство изяснено.
В тревата и дърветата концерт,
и песните се смесват вътре в мене.
Стопена и спокойна, в самота,
преглъщам вечерта със чаша бира.
Забравям, че умея да чета,
и гледам, и усещам, и разбирам.*

ЩЕ БЪДА ЛИ НЯКОГА ЧИСТА?...

*Ще бъда ли някога чиста?
Вървя по различни пътеки
и моите грапави мисли
раняват усмивките меки,
спокойните обедни сенки,
небето, когато го вдишвам.
Сега не прощавам на всеки.
Не искам да страдам излишно.
Отбягвам добрата си памет,
към своето вчера изстивам.
Ръката, която ме храни,
общува със мен боязливо.*

МЕЖДУ ГЕРДАНИТЕ И ЧАШИТЕ...

*Между герданите и чашите,
и остарелите медали,
между часовници ръждясали,
които бавно се търкалят,
пред циганката златозъбеста,
която също се продава,
една усмивчица се скъсва
и кратко слънце отразява.*

ВЯТЪРЪТ НАВЯВАШЕ ТЪГА...

*Вятърът навяваше тъга,
трупаше пред праговете преспи.
Кучета се ровеха в снега
и четяха мокри, мазни вестници.
Пейките, сковани от студа,
никого не чакаха във парка.
Стъпките замесваха следа.
В кишата се давеха угарки.
Плачеха трамвайните стъкла
и сълзите им грижливо триех.
Мислех и се молах за мъгла —
да смекчи, да кротне, да укрие.*

УМОРЕНО ДУМИТЕ ОТМЯТАШ...

*Уморено думите отмяташ
и се рони пепел от цигара.
Гласове издигат в тишината
сиви, необмислени пожари.
Сънища от думи похабени,
ябълки — обелки и окраски.
Може би тревата е червена,
миг преди с език да я задраскаш.*

ТИ ТЪРСИШ НОВАТА СИ РОЛЯ...

*Ти търсиш новата си роля
след роклята и след леглото,
след пръстенчето ти от злато,
което цяла те изпива.
Сега от тях ще те измоля.
Ти усмихни ми се, защото
очите ти са като блато
и водни лилии преливат.*

ЗАЩОТО ИМАМ КОН...

*Защото имам кон,
от всеки страх умея да избягам.
По пешеходните пътеки,
по сенките и светлините,
по моста стъпва.
Аз съм звънче на тънката юзда.
Големият оранжесв кон
танцува.*

ОСТАНИ ТАМ, КЪДЕТО ОТИВАШ...

*Остани там, където отиваш.
След това отиди другаде.
Кроткото завръщане ме размива.
Най-добре е да се загубиш.
Откъсни цвете, посеи коприва.
Яж от хляба на пеперудите.
Целуни питомното, целуни дивото.
Не прави нищо трудно.
Не връщай дългове е лъжи само
стискай палци и някак ще ти потръгне.
Отложи момента да станеш камък
във морето от кръгове.*

ПОЖЕЛАНИЯ ТЕ СТИГАТ...

*Пожелания те стигат
и изскачат от съня ти.
Като формичка от пясък
те закрепят и създават.
Ти неловко се надигаш,
гледаш образа си мътен
дума, за която някой
след това е съжалявал.*

ЛЕТНИТЕ ОБУВКИ НА ДЪЖДА...

*Летните обувки на дъжда
още се търкалят на тавана.
Те тежат от прах и светлина,
но на мене може да ми станат.
Ще обходя нечия душа,
ще изтичам по възето с дрехи.
И един човек ще натъжа,
а на друг ще донеса утеха.*

*И ако дъждът ми стане гост,
ще се вмъква тайно през комина.
Ако му харесва да е бос —
ще ми кимне и ще ме отмине.*

Издание:

Мария Донева. Сбогом на читателя

Художник: Петър Бакърджиев

Издателство: „Ариел“, София, 1996

ISBN: 954-703-005-1

Части от стихосбирката могат да се видят като текст и картинки в блога на авторката: <http://mdoneva.com/2010/07/15/sbogom/>

Електронно издание: Литернет, 2003,
<http://litenet.bg/publish7/mdoneva/sbogom/index.html>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.